

III.

A Sírál.

XLIII.

- 6=mi
ker do
1. **A**dj idvességes kimúlást,
Ur Isten! és elnyúgovást,
Testünk szerént jól meghalást,
Mind holtig adj igaz vallást.
 2. Nincs itt maradó városunk;
De jövődöt kell kívánnunk,
Örök boldogságot várnunk,
S e reménységben kimúlnunk.
 3. E földön olyan életünk,
Mint a virág, melyet nézünk,
Majd koporsóba rejtetünk,
S föld gyomrába bététetünk.
 4. Rothadandó testünk bomlik,
Majd mint sárház összeomlik,

- Lelkünk Istenben nyúgoszik,
Mig e világ elvégződik.
5. Értelmünk nincs arról nekünk,
Mikor múlik el életünk,
Krisztustól azért intetünk,
Hogy mindenkor készen legyünk.
 6. Azért teljes készülettel
Várjuk Krisztust igaz hittel,
Hogy kimúljunk nagy örömmel,
S mennybe jussunk bölcs szűzekkel.
 7. Senki magát el ne bizza,
Lelkét Istennek ajánlja,
Nagy bizodalommal vallja:
Hogy még a Krisztust meglátja.
 8. Mely nagy dicsőségök lészen,
Híveknek az ítéletben,
Végnélkül dicsőült testben
Élnek az örök életben.
 9. Ott sérelem nem szomorít,
Kétség senkit nem háborít,
Ott bánat-felhő nem borít,
Sem félszepség nem nyomorít.

10. Istennek kegyelmes szava
Hiveit mennybe felhivja,
Örökkétartó vigságra,
Az angyali társaságra.
11. Istennel örökké leszünk,
Jobb lelkekkel szövetkezünk,
Idvesség lesz osztály-részünk,
Melyről biztat szent reményünk.
12. Dicsértessél Atya Isten,
Szent Fiad által mennyekben,
Vigasztalj szenvedésinkben
Lelked kegyelmével. Amen!

XLIV.

„Mint a szép hives patakra“

1. **A**z enyészet nagy szabálya:
Hogy mi porból sarjadott,
Porrá lesz, habár a pálya
Földi fényben áradott;
Ha megszólal a halál,
A jobbágy és a király
Por-ágyán a gyász halálnak
Testvér-nyúgalmat találnak.

2. Az öröklét nagy szabálya:
Hogy mi mennyből sarjadott,
Éljen, bár a földi pálya
A siron át haladott;
A végső itéleten
Király, koldus megjelen,
A mit vetett, azt aratja,
Ez az Isten akarhatja.
3. Ah! mit vessek mag gyanánt el,
Árnyék éltem rögein,
Hogy ragyogjon reggelével
A nagy nap, gyümölcsein?
Krisztus int: hintsd a hitet,
Mely terem szeretetet,
Mely a reménynek virágít
Ugy fejleszt, ha világít.
4. Hála néked Isten, hála!
Hit, szeretet és remény:
E háromban áll a pálya,
És végén a nyeremény.
Jöjjen élet vagy halál,
Lelkem velök bátran áll;
Itt siromba ők vezetnek,
Ott mellettem szót emelnek.

XLV.

1. **E**mber emlékezzél
Utolsó napodról,
Egy szempillantásban
Változó sorsodról,
Stalán ajtód előtt
Álló halálodról.
2. Olyan mint az árnyék
Az ember élete,
Melyet vetni szokott
Valamely csemete,
De csak fél-óraig
Tart ő kerülete.
3. Gyakran csemeténket
Egy féreg megrágja,
Gyenge gyökereit
Elmetszi s kivágja,
Múl az árnyék s elhull
Életünk virága.
4. Ha tovább, mi legyen
Az élet? vizsgálom:
A gyenge fűszálhoz
Hasonnak találom,

- Micsoda az élet?
Az élet egy álom.
5. A fűvet ha az Ur
Szele kezdi érni,
Vagy egy éles kasza
Talál hozzá fégni,
Majd maga helye sem
Fogja megismérni.
6. Az álom elmúlik
S az abban látott kincs,
Mikor felébredünk,
Markunkban semmi sincs:
Múlandó az élet,
Akármerre tekints.
7. Hamarébb a füstöt
A szél nem oszlatja,
Mint mi életünket
Az idő forgatja,
A halál elvégzi
S helyünket mutatja.
8. Életünk oly harmat,
Mely sima márvánnyal,
Játszik egy fűszálon

Kedves szivárvánnyal,
Mig a nap nem éri
Meleg ragyogvánnyal.

9. De mihelyt a napnak
Reá süt hévsége,
Legottan elszárad
Minden nedvessége,
Délt sem vár, elmúlik
Annak kedvessége.

10. Életünk madárnyom,
Életünk csak pára,
Mint villámás eltűn
S nem terjed sokára.
Nagy kegyelem az is,
Hogy jutottunk mára.

11. Takács karikái
Mely hamar fordulnak,
Ez élet napjai
Oly hamar elmúlnak,
S egy kevés fény után
Homályba borúlnak.

12. Gyermeki buborék
E világi élet,

Majd a halál ennek
Rendet szab, határt vet,
S mérő serpenyővel
Eljő az ítélet.

13. Mit ragaszkodunk hát
Ez alsó világhoz,
S szivünket kapcsoljuk
E múlandóságához?
Esztelenség bizni
Veszendő jószághoz.

14. Világi életünk
Egy rövid próba-hét,
Soha jól nem arat,
A ki most jól nem vét.
Ki látott töfokon
Által bújni tevét?

15. Keskeny s bizonytalan
Napjaink határa;
Ha szólit a Krisztus
Ez vagy más órára,
Tudunk e szólani
Egyet tiz szavára?

16: Jaj mikor a jók is
Rettegésben lesznek,
Gondolatinkról is
Szoros számot vesznek,
S személyválogatás
Nélkül törvényt lesznek.

17. Egyet ezer szóra
Tudunk-e szólani?
Ha velünk a Bíró
Szembe kezd szállani
Talpunkon is alig
Fogunk megállani.

18. A kit hát most vélke
Sebhet mint éles vas,
Köszál vizeire
Siessen mint szarvas,
Ott lesz szomjuságát
Hivesítő orvos.

19. Miért hozott Isten
Minket a világra?
Hogy fő gondunk legyen
Magas mennyországra,
S élvén igyekezzünk
Ama boldogságra.

20. Most mig a kegyelem
Ajtaján nincsen zár,
Kiterjeszti kezét
A nagy Isten s úgy vár,
Az idő elvesztés
Sirathatatlan kár.

21. Oh siessünk hát az
Életre bémenni:
Hát ha ma bé fognak
Minden ajtót tenni,
Jaj mi leszen örök
Élet nélkül lenni?

XLVI.

1. **H**agyjátok el hű keresztjének,
Fájdalmát ti sziveteknek.
Senki ne sirassa halottját:
Mert az elérte boldogságát.

2. Anyák szünjenek meg sirástól,
Felejtkezzenek magzatjokról;
Mert nem halál az ő halálok,
Hanem jobb életre jutások.

3. Az elveteltt magvak is éppen
Megrothadnak előbb eképpen,
De azután fölnevekednek,
S édes gyümölcsevel kedveskednek.

4. Fogadd bé azért a holt testet,
Föld! s kebeledbe végyed ötet,
Nyúgtasd meg az ő tagjait,
Mint az édes anya magzatit.

5. Föld! hiven tartsd a testet benned,
Mert mikor a Krisztus eljövend,
Megkivánja a testet tőled,
Igy léssen bizonynyal elhigyjed.

6. A mely noha most rothadandó,
Porrá leendő s változandó;
De feltámad Isten szavára,
S a trombita harsogására.

7. Dicsőség legyen az Atyának,
Tisztesség áldott szent Fiának,
Ki uralkodik a mennyekben,
Véget nem érő dicsőségben.

XLVII.

„Már elmégyek az örömbé”

1. Itt a sirhalmok sorába,
A halál tartományába,
Oh szálljon kiki magába.

2. Minket is e bús vidék vár,
S ha éltünk ideje lejár,
Egy sirhalom gyomrába zár.

3. Itt a gazdag a szegénnyel,
A nemes a jövevényyel,
Osztozik azon törvénnyel.

4. Itt az ifju, vénnek párja,
Szépségét rothadás várja,
Kicsinyt, nagyot a föld zárja.

5. Még ma hát kik ép lábakon
Tapodunk e sirhalmokon,
A földdel vegyült csontokon:

6. Szedjük rendbe dolgainkat,
Rendeljük el házainkat,
S így várjuk végső óránkat.

7. Oh Uram! serkents hát minket,
Elhagyni sok vétkeinket,
S megjobbitni életünket.

8. Adj megtérést, megjobbulást,
Holtunkban csendes kimúlást
Nyugodalmat s boldogulást!

XLVIII.

1. **M**égyen e test pihenni
Minden testek után,
Csendes nyugalmat venni
Fáradtsági után.
Már az élet terheit
Lehányla s meggyőzte,
A föld gyengeségeit
Most mind levelkezte.

2. Nem érik már nyilai
A küzdő életnek,
Elfáradott tagjai
Alomra vitetnek.

Többé gondok fulánkja
Nyugalmát nem sérti,
E világnak bübája
Többé nem kísérti.

3. Ég, föld halomra dőljön,
Sermiségbe essék,
A világ elmerüljön:
Övé a békesség.
Lelke már felöltözött
A fény ruhájába,
A dicsőültek között
Él nyugalomába.

4. Most igazi javait
Örömmel birja már,
Minket itt volt társait
Oda óhajtva vár;
Készülünk hát utána,
Készülünk elmenni;
Valjon ki ne kívánna
Boldogokkal lenni!

5. Itt a sirhalmok között,
Ezek bús ormain,
A tőlünk elköltözött
Társaink hamvain,

Meggondolva sorsunkat
Szent fogadást tegyünk,
Hogy mig érnök célunkat,
Csak jó úton megyünk.

XLIX.

„Haragodnak nagy voltában“

1. **O**h halandó! tekintsd hol állsz!
Lásd hová szállsz!
Előtted a megnyílt sir;
Rejteke prédáját várja,
S im elzárja
Azt a kiért sok szem sir.
2. Halld a koporsó mint kopog,
Hát nem dobog
Szived, bűnben heverő!
Az ásó, kapa mint zörög,
A sír dörög
Füledbe, oh vakmerő!
3. Sirjatok mind a sirókkal,
Nagy jajszókkal,
Ti, kik most itt állotok,
Tekintvén a sírhalzmokra,

Sorsotokra
Halandók! vigyázzatok.

4. Ti is mind ez úton vagytok,
Itt elhagytok
Mindent, a mi világi;
Töletek is elvétenek
Ez életnek
Örömei s hivsági.
5. Itt utálattá lesz a szép,
A sír letép
Mind kórót, mind virágot;
Ugy bánik a koldusokkal,
Mint azokkal,
Kik birnak sok országot.
6. Készüljete, kik ma éltek,
S még szemlélték
Ily tanító példákat;
Elvégezni siessetek,
Ne késsetek,
Itt minden jó munkákat.
7. Így ha eljön végórátok,
Bár itt rátok

Akkor bús földet szórnak,
Lelketek jutalmat vészen,
S társa léssen
A dicsőült tábornak.

a = mi
dv

1. **O**h keserves jajszó,
Mindnyájan meghalunk,
Ifjak és öregek
Számadásra állunk.
Oh fájdalom!
Szörnyü aggodalom!
Halál ellen nincsen,
Jaj nincsen oltalom.

2. Abban bizonyos légy,
Nem távoztathatod,
Meg kell egyszer halnod,
Mindenkor várhatod.
Oh fájdalom!
Szörnyü aggodalom!
Halál ellen nincsen,
Jaj nincsen oltalom.

3. Im halljad a sírból
Intő szózatomat,
S megtérésre hívó
Jaj kiáltásomat.
Oh fájdalom sat:

4. Napjait éltednek
Használd jobbulásra,
Mig kegyelmet cüged
Az Isten jósága.
Oh fájdalom sat:

5. Ah mert retten'őség
Kezeibe esni:
Ha itt elmúlasztád
Az üdvöt keresni.
Oh fájdalom. sat:

6. Ugy élj hát halandó,
Hogy juss boldog végre,
Isten irgalmából
Örök üdvességre.
Oh fájdalom. sat:

LI.

„Feljülhalad mindent“

1. **S**irom partját, Atyám!
Testem im elérte,
S a földhantok alatt
Nyugalmát megnyerte.
Nyujts kezet lelkemnek
S vedd hozzád, Istenem!
E sir kehelében
Őrizd portetemem.

2. Rejtsetek el siket
Sirom gyászboltjai!
Fedezetek hiven
Föld anyám hantjai!
Mig a szentebb élet
Dicső angyalai
Hangját meghallandják
Testem porhamvai.

3. Itt talál enyhelyet
Lelkem volt hajléka;
Itt nyugszik a földi
Nagyság romladéka;
Ide tér a szépség

Hervadt maradéka,
A felség s hatalom
Eltünt kép-árnyéka.

4. Fejedelmek, királyok
Pálcza- s koronákkal,
Erősek és bölcsek
Érdemkoszorúkkal,
Itt nyúgosznak végre
A békés porokkal,
Kik már nem kérkednek
Semmi hatalmokkal.

5. Itt nyugszik, éltében
Ki nem nyugodt soha,
Ki dicsőség szárnyán
Repült ide s tova;
Itt nyugszik, kit sujtolt
A sorcs, a mostoha,
Kit korona terhelt,
Nyugtat itt sír moha.

6. Nyugtass meg engem is
A csendes porokkal,
Föld bé fáradt testem
Puha sirhantokkal,

Igaz Bíró! s midőn
Eljössz ítélre,
Méltass hiveddel
Az örök életre.

LII.

1. **S**ok rendbéli próbák vannak
Rajtunk ez életben,
Melyben néha gyönyörködünk,
Miként hal a vízben;
De nem tudjuk, hol akadunk
A halálos törben.
2. Testünkrakva nyavalyákkal,
Számptalan inséggel;
Küszködünk kell míg itt élünk,
Ezer betegséggel,
S a próbákat elszenvednünk
Csendes békeséggel.
3. Ez a pohár mindent eljár,
Senkit el nem kerül,
Egy baj más bajt, egy hab más hajt,
S több helyébe több gyül.

Könyben fordul, könnyyel csordul
Szemünk s majd elmerül.

4. Csuda mégis mint szeretjük
Ez alsó világot!
Kanhánba hív az Isten
S ígér boldogságot:
Mi kívánunk Egyiptomban
Szenvedni fogságot.
5. Talán vég határkövénél
Állunk ez életnek,
S ellenünk a halál titkos
Nyilai sietnek;
Ha ma élünk, holnap gyászos
Koporsóba vetnek.
6. Mi mégis hosszú időket
Ígérünk magunknak,
Csendes folyást s növekedést
Világi dolgunknak,
Sok esztendőken túl vetjük
Napját halálunknak.
7. Azonban ha ma vagy holnap
Meggérik lelkünket,
S a nagy király színe elé

Állitnak bennünket,
Jaj min kezdjük s min végezzük
Hibás reményünket!

8. Ha a tenger árjai közt
Egy deszkán eveznénk,
A partra miként juthassunk,
Azon igyekeznénk,
S nyúgodni nem bátorkodnánk,
Mig ki nem érkeznenk.

9. Most pedig majd olyan sorsunk,
Mint az evezőké,
Búsult szelek s hullámok közt
Majd elmerülőké:
Ha akarnánk, e sorsunkat
Nem érezhetnők-e?

10. Ha a lassu késedelem
Tehet valahol kárt:
Az unalmas halogatás
Itt leghamarább árt:
Sok ezer ember már ezzel
Szerencsétlenül járt.

11. Nem ránk bizták meddig éljünk
Ez árnyék világon,

Melyben nemkülönben vagyunk,
Mint madár az ágon,
Ha ma hívnak, ma túl állunk
E múlandóságon.

12. Bizonyítja ezt sokaknak
Siralmas példája,
Kiknek eljött véletlenül
Halálok órája,
S mikor szebben fénylett, elhunyt
Éle ök faklyája.

13. Sokan hirtelen halállal
Vesztek el s megholtak,
Megtérésök előtt, mikor
Készületlen voltak;
Szerencsések, a kik ezek
Példáján tanultak.

14. Akárki légy, oh ne igérd ✕
Magadnak holnapot,
Adj halát a nagy Istennek
Hogy érted e napot;
Mást a halál tegnap került,
És ma földhöz csapott.

15. Ifju vagy-é? meg ne csaljon
Kedvelt ifjuságod,
Hát ha ma leszakasztatik
S elhervad virágod,
Kivágatík és elszárad
Pálmád s olajágod.

16. Sok házasok ifjuságban
Egymásnak örülnek,
A hivségban, s mulatságban
Majd el is merülnek,
Végökről nem is álmodnak,
S arra nem készülnek.

17. A menyneyei fényes udvar
Parancsol azonban,
S elérkezik a váratlan
Vendég alattomban,
S a kedvetlen halál őket
Rakja mind halomban.

18. Az anyák is fájdalommal
Szülik gyermekeket,
Vigyzással, sok költéssel
Nevelik ezeket,

Mégis gyakran elszalasztják
Egyetlen egyeket.

19. Nem tud a halál választást
S különbséget tenni,
Kicsiny vagy nagy, a kit szólít,
El kell annak menni,
S egy órában e világtól
Végző búcsút venni.

20. Szent Jóbnak is tíz gyermeke
Meholt egy órában,
Szive mélyen lön sebezve
Azok halálában,
Mégis ilyen hála-adás
Hangozott szájában:

21. Magzatim halandók voltak,
Tudtam azt eleve,
Az Úr adta, s ő vette el,
Áldott az ő neve,
Noha lankaszt, el nem olvaszt
A bánatok heve.

22. Hogy siratnók hát mi pogány
Módon halottunkat!

Igy boritván rút homályba
Áldott vallásunkat.
Nincsen hitünk, ha nem tudjuk
Meggyőzni magunkat.

23. Vigasztald meg kegyes Isten!
A keserveket,
Mind végig az igaz hitben
Tartsd meg a hiveket,
Kiknek az élet könyvében
Béirtad neveket.

LIII.

1. **T**ovább már nem kísérhetünk,
Tilt és vissza-hív életünk;
Nyugodni fogsz alant magán
A hosszú siri éjszakán.

2. Búsan zúg a halál szele,
Reszket fájó szivünk bele,
Reszket az élet fája s száll
Élted sirba zúgásinál.

3. Sa mint sülyed alább alább,
Szivünk nem bírja bánatát;
Tele csordultig a pohár,
Omol belőle gyász köny-ár.

4. Omolj köny-ár, te vég-adó,
Azért, ki most elhervadó,
Többet adunk hajh, nem lehet,
Od'adnók bár az életet.

5. A föld elnyelte testedet,
Ég ölelte fel lelkedet,
Elszakadt a két hű rokon,
De társuland még egykoron.

6. Mi is egygyek leszünk veled,
Ott vár reánk szebb kikelet,
Szivünk habár itt meghasad,
E hit s reményünk megmarad.

7. E hit s remény elég nekünk;
Múlj el föld — nélkülözhetünk;
Van égben szebb, dicsőbb hazánk,
Van Megváltónk, és jó Atyánk.

8. Ott vagy te már, ott szellemed,
Feltaláltad már üdvedet;
Oda mig elkisérhetünk,
Isten veled! Isten velünk!

— 119 —
fogadd világra költözöm én által egykoron.
szől közelibb leszek hozzád! Tevezed édes
Istenem! — Ah látszom én is a földön
mással, és a növényvilággal csak egy
mely a földben elrejtve van, hogy a szőlő

Elet és szeretet Istene! Atyám, édes
Atyám az egekben! miért reszkessek a vég-
ső megváltástól? — miért iszonyodjam a ha-
láltól? mely engem újjá alkotó kezeid kö-
zé teszen vissza, — mely engem e zajos
élet után édes nyugalomba szenderít, s az
örök boldogság reménye alatt, melyre ismét
előszólítasz egy dicső napon, nyugtatja el-
bomlott tetemimet. — Miért sírna a gyenge
csecsemő, hogy őt az édes anya, ki méhé-
ben hordozta, életadó emlőjéhez szoritja?
Nem az élet és szeretet Istene vagy-é te?
Hát rettegjek-é én midőn magadhoz intesz?
Oh nem! emberiség édes Atyja és nékem is
Atyám! kit lelkem bizodalommal szeret
és ölel még a halálban is — nem rettegek
én, sőt fogadd kezeimet, hozzád nyujtom
azokat, adj nékem e földi terhek után csen-
des álmat. Nem szünök meg lenni én, habár
testem romlatag sátora elbomol is: egy bol-

dogabb világba költözöm én által egykoron,
 hol közelebb leszek hozzád! Tehozzád édes
 Istenem! — Ah fájlalnám én ha alábbvaló
 lennék a féregnél, mely előtttem a porban
 mászkál, és a növénymagnál csekélyebb,
 mely a földben elrothad hogy új életre sar-
 jadjon a tavasz eljöttével, s kevesebb re-
 mény élletné szívemet, mint akármely ná-
 lamnál csekélyebb teremtménynek, az isteni
 kegyelem felől! — Te édes Atya vagy Is-
 tenem! s nem ohajtozik-é az édes atya gyer-
 meke után, ki tőle eltávozik? nem eped-é
 az édes anya elszakasztott kisdédjeért? és
 Te! kinek szeretete meghalad minden sze-
 retetet, Te Atyám! lehetnél-e érzéketlen
 irántam a koporsóban? — Ha mint igaz ité-
 löbíró jelenendesz is meg az ítélet hajnalán,
 nem megbocsátasz-é nekem gyarlóságból
 néha megtévedett gyermekednek? — nem
 keressz-é fel engemet mint hív és jó pásztor
 elveszett bárányát? Jövel Atyám! vigasz-
 lálás nekem a halálban is a te szereteted.

Ámen.

TARTALOM.

	Lap.
Adj idvességés kimulást	90.
Atyám! szent kezeidbe	48.
Az én lelkem szép csendesen	1.
Az enyészet nagy szabálya	92.
Az ítélet végső pontja	54.
Bizonytalan voltát	57.
Csendesen mint a folyam <i>(öreg felett)</i>	3.
Egy szülött hát ismét	19.
Elbocsátunk szelid lélek	50.
Életemnek végső napját	61.
Eljeg zett szívének	51.
Elvégeztem Atyám	51.
Ember emlékezzél	94.
Feljülhalad mindent	4.
Felséges Úr Isten	63.
Gyorsan siet élttem	9.
Gyors nyilnál is gyorsabban	66.